

mint a meteorok,
és végül úgysem tudunk meg róluk semmit,
csak a becsapódás méretéből fogjuk sejteni,
milyen magasan voltak.

Odabent már minden alszik.
Mozdulatlan a sziget belseje,
mint egy atom magja,
itt még sűrűbb a növényzet,
az egyik ágon feltűnik
egy addig ismeretlen állatfaj példánya,
te beszélni kezdesz róla,
nehogy véletlenül magadról kérdezzelek,

attól kezdve csak téged nézlek
és közben próbálom nem elképzelní,
vajon miféle büntetés vár arra,
aki valamilyen megmagyarázhatatlan módon
otthon alszik el, és végül
egy olyan megszentelt helyen ébred,
ahova illetéktelennek
soha nem szabadott volna behatolnia.

Kerber Balázs

Még a robbanás előtt

Szeretnék egy sárga kabátot látni, legyen
tél vagy csak borongás, szürke kövön
a fátyolos nedvesség; az ég pedig, mintha
nem is volna, kék és semmi, kék és szürke
között, egy bizton elsuhanó napszakban,
mikor az ablakok jönnek, üveg sorban,
táblaházak mélázó rózsaszíne. Ebben az
időben nem gond, ha esteledik, és az sem,
ha két órával később van; nézd a lámpa
fénygömbjét, a fénygombokat, ha csak
jólesően van hideg. Milyen fényes tud
lenni a kő, egy világító fal, ha szinte
súrolom, mikor megyek, kerítésléceken
távolodó csillag, kék ajtó, akár egy szignál,
cigifüst szálnyi hűvöse. Távolodó
háztömbök kényelmes sötétje. Keskeny

felhők úsznak a tényi légben, pocsolya
búvik meg az aszfalton, sok éves emlék.

*

Kinézek az ablakon, és ferde a világ,
a dolgok gyorsan suhannak el,
egy kő-, egy ég- és egy üvegdarab
villognak a vágatban, mint a lámpák.
Az épületszenvédély, légtömb,
ahogy a kobalt és a téglá összekerül,
a szél lendülő csíkja, felhőszórvány.
Azon az utolsó délutánon, tudod,
pont a robbanás előtt, az ég kétfelé
kifeszül, tudod, lesz az a lövellés,
és elvágják, elvágják a színt, a korlát
kemény biztonsága is elvész, a lépés,
a lépéselőny, ahogy a testek tartották
a levegőt, ahogy a kékség villant egy-
egy test körül, a mozgás szabad, mint
a sál. Azon a délutánon felugrom
egy buszra, indulás előtt a zúgó motor
bizonyossága, mikor az ülések készen
remegnek, a kéz a kapaszkodón is
belereszket a nyíló iramba, még este
előtt az oszlopon fut a világosság,
mielőtt reklámfeliratok betűvonalai
tűnnek fel, összecúsúznak, szűkülnek,
még a porózus fényben indulunk,
kinyúlílik, tőlem el, a korlát, mintha
valami felszippantaná. Ugró fonál.

